

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: J. M.
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6 – Dejvice

proti
žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina,
se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 10. 2020, č. j. KUJI 100720/2020, sp. zn. 600/2020
OOSC/182,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 8. 2020, sp. zn. DOP/69638/2020-vasu/7152/2020 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), spáchaného ve formě zavinění z nedbalosti, porušením ustanovení § 18 odst. 3 silničního zákona tím, že dne 1. 5. 2020 v 16:11 hodin řídil motorové vozidlo Porsche Carrera, registrační značky X a na dálnici D1 v prostoru km 147 ve směru jízdy na Brno jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/h naměřena rychlost 182 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3\%$, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 176 km/h, tím překročil rychlost na dálnici o 46 km/h.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona ve spojení s ustanovením § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2 500 Kč. Dále byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v souvislosti s vyhláškou č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné ze tří důvodů.
5. Prvním důvodem je to, že správní orgán I. stupně nezjistil dostatečně skutkový stav. Podle žalobce není průkazné, že bylo měřeno právě jeho vozidlo. Žalobce má za nesporné, že v momentě zahájení měření bylo měřeno jeho vozidlo, byť registrační značka je obtížně čitelná. Z druhého snímku však registrační značka není čitelná vůbec, na snímku lze vidět vozidlo tmavé barvy, avšak nelze učinit závěr, že se jednalo právě o vozidlo žalobce. Vozidel stejné značky se v tu dobu po dálnici pohybovalo více. Skutkový stav tedy nebyl zjištěn bez důvodných pochybností.
6. Druhým důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí je podle žalobce skutečnost, že správní orgán I. stupně nesprávně hodnotil důkaz. Měření z rychloměru bylo vadné, neboť rychloměr byl nesprávně nastaven. V informacích o měření byl uveden směr „příjezd“, vozidlo žalobce se však pohybovalo ve směru „odjezd“, neboť jelo směrem od měřicího vozidla. Správní orgán I. stupně však hodnotil výstup z rychloměru jako bezvadný a průkazný, touto vadou měření se vůbec nezabýval. Výstup z rychloměru vzbuzuje pochybnosti i proto, že u prvního snímku je uvedeno, že by pořízen v čase 16:11:04. U druhého snímku je uveden stejný čas, i když měla být časová prodleva mezi snímky 11,3 sekundy. GPS souřadnice byly u obou snímků rovněž shodné, přičemž mělo být měřeno v úseku dlouhém 576,1 metru, souřadnice se tedy musely u snímků lišit. Jde o další zjevnou vadu měření, kterou správní orgány zcela opomenuly uvážit.
7. Třetím důvodem, na základě kterého považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, je to, že správní orgán I. stupně nekonal jednání i přes výslovnou žádost žalobce. Jednání přitom mohlo být důležité k řádnému zjištění skutkového stavu.
8. Žalobce i jeho zástupce mimo žalobní námítky vyjádřili nesouhlas s tím, aby jejich osobní údaje, neanonymizované rozhodnutí krajského soudu, jakož i neanonymizované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byly vyvěšeny na internet prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu.

9. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu jejich nezákonnosti zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolán, které ani na výzvu nedoplnil. Námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávného hodnocení důkazu v odvolacím řízení neuplatnil. Konání ústního jednání bylo zamítnuto samostatným usnesením, na jehož odůvodnění žalovaný odkázal.
11. K námitce žalobce, že není průkazné, že bylo měřeno jeho vozidlo, neboť na druhém snímku není čitelná registrační značka, uvedl žalovaný následující. Z prvního snímku lze registrační značku seznat. S ohledem na rychlost, kterou se žalobcovo vozidlo pohybovalo, je druhý snímek v horší kvalitě. Nic však nenasvědčuje tomu, že by se jednalo o jiné vozidlo, neboť policejní hlídka vozidlo následovala, po naměření jej zastavila a řidiče identifikovala. Žalovaný proto nemá pochybnosti o tom, že se jedná o totožné vozidlo, jaké bylo zachyceno na snímcích. Odpovídá tomu i vzhled a barva automobilu, které odpovídají fotografii vozidla pořízené po zastavení vozidla.
12. K námitce nesprávného hodnocení důkazu žalovaný uvedl, že neshledal skutečnosti, které by nasvědčovaly nesprávnosti měření. Žalovaný se nedomnívá, že by nastavení rychloměru ve vztahu ke směru měření mělo za následek nesprávné měření rychlosti. Údaje uvedené na obou snímcích se vztahují k času pořízení druhého snímku, byť první snímek byl pořízen v čase 16:10:53. Nic to nemění na tom, že žalobce byl uznán vinným z přestupku, kterého se dopustil v čase 16:11, což koresponduje s naměřenou rychlostí na druhém snímku. Z prvního snímku lze jednoznačně určit registrační značku vozidla a jeho postavení na začátku měření, údaje o měření pak odpovídají druhému snímku.
13. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné, a proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
15. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
16. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
17. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
18. Žalobce zejména namítal, že správní orgán I. stupně nezjistil dostatečně skutkový stav, neboť nebylo prokázáno, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce.
19. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobci byla rychlost naměřena na dálnici D1, km 147 ve směru na Brno, v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 130 km/h. Měření bylo

provedeno ověřeným silničním rychloměrem RAMER10 C, výrobní číslo 18/0503, kdy byla žalobci při řízení motorového vozidla změřena rychlost jízdy 182 km/h, což po odečtu odchylky na měřicí přístroj v rozmezí $\pm 3 \%$ znamená, že žalobci byla naměřena skutečná nejnižší rychlost jízdy 176 km/h, čímž došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti minimálně o 46 km/h. Na místě kontroly bylo sepsáno oznámení přestupku, se kterým žalobce nesouhlasil a nepodepsal jej. Součástí spisového materiálu je záznam o přestupku, kde se nachází snímky ze silničního rychloměru, přičemž ze sady dvou snímků z měření pod č. 1288 je zřejmé, že se při měření jednalo o vozidlo tov. zn. Porsche Carrera, RZ X, které se dne 1. 5. 2020 v 16:11 hodin na dálnici D1, na 147 km dálnice směrem na Brno, pohybovalo rychlostí 182 km/h. Z ověřovacího listu vyplývá, že rychloměr je ověřen k měření rychlosti, s platností ověření do 26. 9. 2020. Z úředního záznamu ze dne 7. 5. 2020 dále vyplývá, že hlídka Policie ČR prováděla dne 1. 5. 2020 na dálnici D1 kontrolu nad bezpečností silničního provozu, po naměření rychlosti jízdy vozidla tov. zn. Porsche Carrera, RZ X, se hlídka za vozidlem rozjela, vozidlo bylo zastaveno na exitu v km 153, kde byla provedena silniční kontrola. Žalobce byl po předložení dokladů ztotožněn policejní hlídkou.

20. Skutkový stav tak byl zjištěn na základě výstupů z měřicího zařízení, oznámení přestupku a úředního záznamu. Všechny tyto důkazy je přitom nutno dát do vzájemné souvislosti. Pokud tedy žalobce namítal, že na druhém snímku z rychloměru nebyla čitelná registrační značka vozidla, nelze izolovaně pouze na základě této skutečnosti zpochybnit výsledky měření rychlosti. Záznam o měření je totiž kompaktním dokumentem a lze považovat obecně za nespornou skutečnost, že všechny fotografie na záznamu o přestupku jsou jednou a toutéž fotografií (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 43/2019 – 22).
21. Z pořízených fotografií pak lze mít za nesporné, že na první i druhé fotografii se nachází vozidlo žalobce, i přesto, že na druhé fotografii není čitelná registrační značka vozidla. Tvar vozidla i jeho barva jsou na obou fotografiích zjevně totožné. Z první fotografie je rovněž zjevné, že se na dálnici v té době nepohybovalo žádné vozidlo podobné vozidlu žalobce, druhá fotografie z měření byla pořízena s odstupem cca 11 vteřin. Krajský soud pak má za krajně nepravděpodobné, že by se v tomto relativně krátkém časovém úseku objevilo na stejném místě zcela totožné vozidlo (byť žalobce argumentoval, že se v dané době mohlo na dálnici D1 pohybovat více vozů zn. Porsche, neboť sám žalobce jel do Brna na Porsche sraz). Za zásadní však má krajský soud to, že vozidlo žalobce bylo bezprostředně po změření hlídkou Policie ČR zastaveno a žalobce byl ztotožněn. Podle fotografie pořízené po zastavení se vozidlo žalobce rovněž shoduje barvou i tvarem s vozidlem zaznamenaným na fotografiích z rychloměru.
22. Krajský soud má v posuzovaném případě za to, že správní orgány vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu věci, když vycházely z důkazů založených ve správním spise, které byly ke zjištění skutečného stavu věci ve své souvislosti dostatečné. Žalobce v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval podklady pro rozhodnutí o přestupku, resp. ani v rámci odvolání neuvedl žádné konkrétní námitky proti zjištěnému skutkovému stavu (tj. výše označené oznámení přestupku na místě kontroly, záznam o přestupku se snímky ze silničního rychloměru, ověřovací list a úřední záznam z provedené kontroly). Správní orgány tedy podklady správně považovaly za dostatečné pro zjištění skutkového stavu.

23. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku a bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. V daném případě je důkazů dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný celek. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejmen již v řízení před správními orgány.
24. Dále žalobce namítal nesprávné hodnocení důkazů, spočívající v nesrovnalostech ve výstupu z rychloměru. Krajský soud, stejně jako správní orgány, však neshledal ve výstupech z rychloměru žádné rozpory, které měly mít za následek neprůkaznost měření.
25. Krajský soud totiž nemá pochybnosti o tom, že jednoznačný výsledek měření rychlosti poskytnutý certifikovaným a ověřeným rychloměrem bez chybového hlášení, fakticky znamená bezvadné změření rychlosti vozidla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27). Podobný závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, resp. z rozsudku ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015 – 43, v nichž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje“*.
26. Krajský soud dále odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 10 As 195/2020 – 35, ze kterého jasně vyplývá, že rychloměr typu RAMER 10C, který policie použila i v tomto případě, pořídí záznam, jen je-li dodržen návod k obsluze; v případě chyby měření anulují a záznam neuloží (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 – 51; ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017 – 32 nebo ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 – 42).
27. Byť tedy byl na rychloměru nastaven směr měření na „příjezd“, ačkoliv vozidlo žalobce jelo ve směru „odjezd“, uvedená skutečnost podle názoru krajského soudu neměla vliv na výsledek měření, neboť rychloměr by při chybném způsobu měření vůbec nevytvořil záznam o měření. Rychloměr měří rychlost vozidla radarovým svazkem, přičemž měření funguje na stále stejném principu, ať už se vozidlo pohybuje směrem k rychloměru, tj. na příjezdu, nebo směrem od něj, tj. na odjezdu.
28. Co se týče času měření, jak už krajský soud uvedl výše, snímky týkající se jednoho měření je nutné považovat za jeden související celek, proto je ve výstupech z měření uveden shodný čas 16:11:04. Na samotných snímcích lze vidět, že první snímek byl pořízen v čase 16:10:53 a druhý právě v čase 16:11:04. Proto se na výstupu z měření shodují i GPS souřadnice, neboť se vztahují k jednomu okamžiku z průběhu měření. Z jednotlivých snímků však také vyplývají rozdílné GPS souřadnice, což je logické, když k měření rychlosti vozidla žalobce došlo za jízdy. To však neznamená, že by měření mělo být považováno za chybné.
29. Soud proto uzavírá, že výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo. Nebyly zjištěny žádné jiné indicie k tomu, že by nebylo postupováno v souladu s návodem obsluhy, už jenom proto, že rychloměr záznam automaticky uložil bez

chybového hlášení. Proto krajský soud považuje provedené měření rychlosti za bezvadné a dostatečně průkazné.

30. Nakonec žalobce namítal, že správní orgány pochybily, když i přes žádost žalobce nekonaly ústní jednání.
31. Nařízení ústního jednání však není pro správní orgány povinné, mají pouze možnost ústní jednání nařídit.
32. Podle ustanovení § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán může nařídit ústní jednání.*
33. Podle ustanovení § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci.*
34. Jedná se tedy o fakultativní institut, správní řízení je obvykle řízením písemným a neveřejným, přičemž správní orgány ústní jednání nařídí pouze v situaci, kdy o to požádá obviněný a současně je to nezbytné k uplatnění jeho práv, popř. pokud ústní jednání může relevantně přispět k nalezení skutečného stavu projednávané věci.
35. V nyní posuzovaném případě však správní orgán I. stupně i žalovaný konstatovali, že postačilo vycházet z listinných podkladů založených ve správním spise, na základě nichž měl správní orgán I. stupně dostatečné podklady pro vydání meritorního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ani žalovaný rovněž neshledali důvody, pro které by bylo nezbytné konat ústní jednání k uplatnění práv žalobce, když navíc žalobce nepředložil žádné relevantní argumenty či důkazy, které by svědčily o nutnosti provést ústní jednání. Soud shodně s žalovaným shledal, že podmínky pro nenařízení ústního jednání byly splněny, bylo postupováno podle zákona, a považuje námitku ohledně nenařízení ústního jednání za nedůvodnou.
36. Ohledně žalobcova rozsáhlého rozboru týkajícího se požadavku anonymizace rozsudku krajského soudu a Nejvyššího správního soudu, a nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů žalobce a jeho zástupce na internetu, krajský soud konstatuje, že sám žalobce tento požadavek a nesouhlas označil tak, že se nejedná o žalobní námitku. Z uvedeného důvodu se požadavkem na anonymizaci rozsudku a nesouhlasem se zveřejněním osobních údajů žalobce a jeho zástupce v tomto rozsudku krajský soud nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

37. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
38. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost

žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

39. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

40. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce